

La diada de 2019

À

Com una part dels manresans que van assistir a la Diada 2019 a la capital catalana, hi vaig anar amb autocar sota l'organització de l'ANC. Certament, vaig observar un cert desencís i potser menys entusiasme respecte d'altres anys, però també una constatació inequívoca de la voluntat de ser-hi, de persistir i de deixar clar que la majoria del poble català està a favor inequívocament del dret a l'autodeterminació. Havent assistit a totes les diades de l'11 de setembre des del 2012, puc afirmar, a diferència del que diuen alguns mitjans estatals, que aquesta ha estat una de les més esperançadores. Primer, perquè davant les mentides del poder de Madrid, incapaç de formular una resposta política al conflicte i el cinisme de la plana major dels seus partits, Catalunya té capacitat suficient per respondre davant les injustícies amb la desobediència civil, i si els sindicats, després d'anys de complaença amb el poder, són capaços de defensar els interessos econòmics dels seus assalariats i la limitada democràcia que ens queda, sabran donar suport a una aturada de país, necessària, si volem fer front de veritat al "neofeixisme" governant a Madrid des que PP i PSOE es reparteixen el poder després de la transacció del franquisme.

El postfranquisme que pateix d'una manera especialment dura la nació catalana només el trencarem plantant cara democràticament al cinisme dels poders estatals. Ara ens caurà a sobre l'anunciada sentència condemnatòria dels presos polítics i no polítics empresonats arran dels fets ocorreguts l'any 2017, que tothom, des dels judicis celebrats a Europa fins les Nacions Unides, ha observat que es tracta de relats figurats. Només un estat venjatiu i repressiu es pot inventar delictes de sedició i rebel·lió on només hi va haver l'exercici de les més elementals llibertats de manifestació i expressió, com els mateixos responsables de les Nacions Unides han fet constar de manera explícita, demanant la llibertat dels civils i polítics empresonats injustament per un estat centralista i autoritari, i una monarquia imposada per un sanguinari dictador. Ens cal determinació, però com que tenim la raó, ens en sortirem si anem tots a una, i som capaços d'anteposar els interessos globals del país a un partidisme mal entès que tan sols beneficia l'estat jacobí. Vaig mirar els ulls de manifestants perseverants, molt crítics sobretot amb la mediocritat d'alguns polítics actuals que estronquen la il·lusió col·lectiva, amb el risc de rebre'n les conseqüències.